

Leo Trotskij

Nya möjligheter för den kinesiska revolutionen, nya uppgifter och nya misstag

September 1927

I dagsläget är Stalins och Bucharins största bekymmer att hävda att oppositionen i den kinesiska frågan alltid var fullständig överens med politbyråns majoritet, fram tills alldeles nyligen. Alla Kominterns sektioner har beordrats att predika på detta tema. Denna oväntade vändning tjänar bara till att visa hur djupgående Stalngruppens bankrutt är – så sent som igår hävdade de fortfarande att oppositionen, till skillnad från Stalin-Bucharin, hade en socialdemokratisk, halvmensjevnikisk ståndpunkt i alla frågor. Och nu skryter de om att Stalin och Bucharin har agerat och yttrat sig precis som oppositionen, i alla avseenden. Men eftersom alla gårdagens skrifter ännu inte har bränts upp, kan deras patetiska försök att dölja sina misstag avslöjas utan svårighet.

Plenomet i juli 1926 antog följande resolution:

Centralkommitténs plenum godkänner politbyråns och delegationens från Allunionens kommunistiska parti agerande i den kinesiska frågan, och finner *oppositionens (Zinovjev-Trotskij) förslag klart opportunistiskt och delvis öppet kapitulationistiskt på följande punkter*: återkalla kamrat Karachan, överlåta kontrollen av östra kinesiska järnvägen och lämna Guomindang. Centralkommittén anser att en sådan ståndpunkt skulle vara vettig endast i händelse av att den nationella revolutionära rörelsen i Kina totalt skulle utplånas...

Och så vidare.

Om oppositionens ”Kinapolitik” redan före juli 1926 var ”opportunistisk och delvis öppet kapitulationistisk”, hur kan man nu säga att politiken för den kinesiska frågan tillämpades med enhälligt samtycke? Det är knappast värt att uppehålla sig vid frågorna om Karachans återkallelse eller det påstådda överlåtandet av östra kinesiska järnvägen. Den viktigaste frågan är vår inställning till Guomindang. Resolutionen anklagade oppositionen för att vara för ett tillbakadragande från Guomindang. Oppositionen förklarade att den var beredd att bilda ett block med Guomindang och upprätta en fungerande överenskommelse med dess gräsrotter, *på villkor av ett fullständigt och äkta oberoende för kommunistpartiet*, eftersom en sådan självständighet generellt sett är den första lektionen i bolsjevismens ABC. En kamp längs denna linje har pågått sedan 1925. Denna kamp dokumenterades i otaliga resolutioner, rapporter och artiklar skrivna av majoriteten, där oppositionens synvinkel kallas kapitulationistisk just på grund av det faktum att oppositionen insisterade på kommunistpartiets oberoende som förutsättningen för all revolutionär politik.

Oppositionen avslöjade den felaktiga politiken med hänseende till Chiang Kai-shek. Om inte alla känner till politbyråns eller centralkommitténs relevanta uttalanden, så är Radeks tal i Pelarhallen den 5 april allmänt känt. Det mest absoluta uttrycket för opportunistisk blindhet var Stalins tal vid samma möte, vars protokoll har hållits gömd från partiet tills än idag. Det skulle räcka med att publicera de ordagranna protokollen från dessa två tal – Radeks och Stalins – för att eliminera möjligheten till ytterligare anklagelser om att oppositionen aldrig motsatte sig Stalins linje, vilken stödde Chiang Kai-shek.

Efter Chiang Kai-sheks kupp i maj 1927 lade oppositionen fram följande förslag i plenomet för Kominterns exekutivkommitté:

Plenomet skulle göra klokt i att begrava Bucharins resolution och ersätta den med en resolution på några få rader:

För det första bör inte bönderna och arbetarna inte ha något förtroende för ledarna från Guomindangs vänsterfalang, utan i stället bygga sina sovjeter tillsammans med soldaterna. För det andra bör sovjeterna beväpna arbetarna och de utvecklade bönderna. För det tredje måste kommunistpartiet säkra sitt fullständiga oberoende, skapa en dagspress, och ta ledarskapet för att skapa sovjeterna. För det fjärde måste jorden omedelbart tas ifrån godsägarna. För det femte måste den reaktionära byråkratin genast avlägsnas. För det sjätte måste svekfulla generaler och andra kontrarevolutionärer tas itu med summariskt. Och slutligen måste den allmänna kursen inrikta sig mot upprättandet av en revolutionär diktatur genom arbetar- och bondedeputerades sovjeter. [”Det är dags att förstå, dags att ompröva, och dags att göra en förändring.”¹]

Detta förslag var bara en kort sammanfattning av en hel rad handlingar som oppositionen tidigare hade överlämnat till politbyrån. Mycket tid hade gått förlorad. Men om Kominterns exekutivkommitté hade antagit oppositionens förslag maj i 1927, med 50 procents chans att det kunde ha genomförts i praktiken, skulle vi inte ha haft detta andra, Wuhan-avsnitt, vilken är ännu skändligare än det första, Chiang Kai-shek-avsnittet. Och vi skulle idag ha varit ojämförligt mycket starkare.

Slutligen, lägger vi nu – i september 1927 – fram våra aktuella förslag, som motsvarar den kinesiska händelseutvecklingens nya fas.

1. Det är nödvändigt att på nytt lägga fram problemen med den kinesiska revolutionen, rakt på sak. Det behövs återigen en helhetsinriktning eftersom det officiella ledarskapet faktiskt snubblar fram utan roder eller segel, samtidigt som det utåt försöker uppvisa någon sorts handlingsinitiativ (Bucharins kommentarer vid det senaste gemensamma mötet för politbyrån och centrala kontrollkommissionens presidium gällande He Longs och Ye Tings avdelningar). Med en sådan politik är nya nederlag oundvikliga. Dessa nederlag kommer att direkt äventyra det kinesiska kommunistpartiet och Komintern – dvs., inte med Guomindang som buffert, vilket hittills har varit fallet.

2. Vad har rörelsen för He Longs och Ye Tings nya och, till synes, verkligt *revolutionära avdelningar för innebörd*? Är den extrema vänsterns uppträdande på scenen den korta epilög som ofta förekommer efter stora historiska nederlag – en vänster som inte visste hur eller inte kunde handla när den borde ha gjort det och därför är dömd till nederlag? Eller är det den spontana inledningen på ett betydelsefullt nytt kapitel i den kinesiska revolutionen? Denna fråga är central för att bestämma vår ”strategiska” inriktning och de taktiska åtgärder som följer av den.

3. Om denna fråga ska definieras mer precist i termer av relationerna mellan klasserna, då måste den formuleras ungefär så här: När bourgeoisien och den försonligt inställda småbourgeoisien ledare helt har gått över till kontrarevolutionens läger – efter att ha utnyttjat arbetarnas och böndernas rörelse, Moskvas stöd, bolsjevismens auktoritet och Komintern, och efter att ha reducerat allt detta till ett verktyg för politisk exploatering och bedrägeri mot arbetarna och bönderna – kan vi då vänta oss att det kommer att finnas tillräckligt med politiska och organisatoriska krafter i det antiborgerliga, antiförsonliga lägret som, med förtroende för sig själva och det egna ledarskapet, kan inspirera massorna, vilka har svikits och, för det mesta, blivit slagna och utmattade? Ty detta är det enda sättet på vilket ett *nytt uppsving för den kinesiska revolutionen* kan säkerställas.

4. Det går inte att ge ett oförbehållsamt svar på denna fråga, särskilt från sidolinjerna och från fjärran. Det är dock tveksamt om någon, ens i Kina självt – i detta enorma, vidsträckta land – ännu kan säga huruvida Kina är förutbestämt att gå igenom en mer eller mindre långvarig period av revolutionär nedgång innan rörelsen återupplivas med en ny, mer avancerad klass-

¹ Hela artikeln: [Det är dags att förstå, dags att ompröva...](#)

bas; eller om vi, med tanke på förekomsten av de stora människomassor som lever under fruktansvärda förhållanden, med tanke på deras enorma beredskap till självupppoffring, med tanke på förekomsten av ett ungt proletariat som är vida utspritt över hela landet, med tanke på folkets upplevelser i inbördeskriget, och med tanke på Sovjetunionens närvaro och dess eventuella bistånd, kan förvänta oss att en ny upprorsvåg direkt kan leda till proletariatets och bondemassornas segerrika kamp för makten. Detta sistnämnda, naturligtvis, förutsatt att det rätta ledarskapet finns. Inga av dessa möjligheter är uteslutna. Vilken som kommer att segra beror inte bara på de så kallade objektiva villkoren, som för övrigt inte lämpar sig för någon form av komplett beräkning på förhand, utan också på vår egen politik – dess korrekthet, dess energiska genomförande, och så vidare.

5. För omkring två månader sedan framförde *Pravda*, till allas förvåning (inklusive, uppenbarligen sin egen), *parollen om sovjeterna för Kina*. Fram till dess hade Stalin förklarat att sovjeterna endast är tillämpliga under övergångsperioden, då den borgerliga revolutionen övergår i den socialistiska revolutionen. Denna förklaring stod i skriande motsättning till hela erfarenheten från våra tre revolutioner, vårt partis alla traditioner och Lenins teoretiska läror om revolutionerna i öst. Ändå blev Stalins nya läror partiets officiella läror – dvs. för dess apparat. (Det bör framhållas att de nya ”upptäckterna” och ”läror”, vilka är på kant med varandra och, framför allt, med fakta, rinner igenom partiets led som vattenlösliga färger. Detta betyder inte att de är ofarliga: när vattenlösliga färger blandas samman så får allt en smutsgrå färg.)

6. Att föra fram parollen för sovjeterna i juli – dvs. efter att revolutionen hade lidit allvarliga nederlag – borde självklart betyda att den kinesiska revolutionen hade gått direkt in i perioden av övergång till en socialistisk revolution. Men frågan kvarstår: varför glömdes denna paroll bort helt, efter att bara ha framförts i en enda ledare? Och varför säger *Pravda* ingenting om det nu, när de revolutionära avdelningarnas rörelse med hjälp av arbetarklassen och bondemassorna har betydande framgångar? Eller har parollen för sovjeterna, som tillämpades vid en viss tidpunkt som kamouflage (för Stalin och Bucharin), visat sig vara olämplig för revolutionens nya offensiv?

7. Som framgår av flera kommentarer i *Pravda*, är det officiella ledarskapet återhållsamt och försiktigt med avseende på den nya revolutionära rörelse som är kopplad till He Longs och Ye Tings avdelningar – dvs. i grund och botten löper den inte risken att *öppet* behöva anta samma ansvar för en autentisk revolutionär rörelse av arbetare och bönder som den gjorde för Chiang Kai-sheks, Feng Yuxiangs, och Wang Jingweis arméer.

8. Det är inte alls en fråga om att ”garantera” framgång. Det är en fråga om att politiskt identifiera revolutionens utveckling under nästa period med denna rörelses öde och bevärma denna rörelse med ett korrekt perspektiv och korrekta krav, utan vilka seger är otänkbar. En rörelse med numerärt små och, det säger sig självt, dåligt väpnade revolutionära arméer kan endast lyckas genom arbetarnas och de landsbygdens fattigbönders aktiva intervention i händelseutvecklingen – mer precist, endast om arbetarnas och böndernas sovjeterna upprättas som maktorgan. Samtidigt har *Pravda* återigen dolt denna paroll. Varför? Uppenbarligen eftersom den är orolig för att rörelsen mer eller mindre snabbt kommer att krossas. Naturligtvis är ett sådant nederlag alltid möjligt; men i brist på korrekta paroller är det oundvikligt. Att avstå ”tills vidare” från att framföra grundläggande, livsnödvändiga paroller av rädsla för nederlag innebär, av rädsla för nederlag, att faktiskt bana vägen för det.

9. Att identifiera revolutionen med Chiang Kai-sheks arméer var inte bara ytterst ”ogenomtänkt”, det var också det största av historiska misstag och det gravaste av brott. Att ta ansvar för Wuhan som centrum för den agrara revolutionen var den andra ”ogenomtänkta” handlingen, inte mindre allvarlig än den första, och som det andra brottet, inte mindre gravt. En

gång bränd, dubbelt så försiktig. Inställningen ”vänta och se” med avseende på den oberoende arbetar- och bonderörelsen, en motvilja att för närvarande beväpna den med de nödvändiga parollerna, dvs., att öppet säga till de kinesiska arbetarna och bönderna så att hela världen kan höra: ”Denna rörelse är er” – en sådan ”försiktighet” riskerar att bli den tredje successiva ”felbedömningen”, och den värsta av dem alla.

10. Det här handlar inte om huruvida vi är välvilligt inställda till den militära revolutionära utveckling som har börjat, och inte ens till dess organisatoriska och materiella bistånd. Det finns ingen anledning att överhuvudtaget slösa ord på den punkten. Att skryta om bistånd till revolutionära arméer, eller exempelvis till de brittiska gruvarbetarna, är något som en uppblåst funktionär skulle göra, men inte en revolutionär. Varje litet bistånd som kommer från sidolinjerna är nödvändigt, men det är inte avgörande. *Det är förhållandena mellan kommunistpartiet, de revolutionära trupperna, arbetarna och fattigbönderna som är avgörande.* Och dessa förhållanden bestäms till stor del av politiken som ett system av paroller och handlingar. Man kan ge vilken form av materiellt stöd som helst till en upprorisk armé, men om maktfrågan inte ställs klart och tydligt, om sovjetparollen inte tas upp, och om ett komplett ekonomiskt åtgärdsprogram kopplat till upprättandet av sovjetmakt inte läggs fram, då kommer de utifrån kommande materiella bistånden till arméerna inte att ge önskat resultat, precis som vårt bistånd till de brittiska kolgruvarbetarna inte gav önskat resultat när det åtföljdes av vårt politiska block med Generalrådet. I slutändan är det inte materiella bistånd som är avgörande, utan den korrekta politiska linjen.

11. Just nu, på resande fot, läser jag i den ukrainska tidskriften *Visty* [Nyheter] från 13 september ett utskick från Shanghai om det faktum att Guomindangs myndigheter och garnisoner har övergivit Shantou, när He Longs och Ye Tings revolutionära trupper närmade sig staden. Redaktören rubricerade utskicket ”Guomindang flyr Shantou”. Under flera månader har vi nu levt med skulden att ha ”underskattat”, först Guomindang som helhet, och därefter Guomindangs vänsterfalang, som Stalin hade godkänt som den revolutionära kärnan. Bucharin svor att han aldrig skulle överge Guomindangs blå flagga, men samtidigt visar det sig att Guomindangs auktoriteter ”flyr” från Shantou med den blå flaggan i sina händer – ty (som briterna så träffande säger i sådana fall) man kan inte samtidigt ”fly med rävarna och jaga med hundarna.” Kombinationen rött och blått – ett block med fyra klasser – började inte med Martynov. Bucharin lovade att hålla fast vid den blå flaggan för ett block med tre klasser. Men nu har det visat sig att ett inbördeskrig förs mellan de blå och röda flaggorna. Och man måste vara en hopplös idiot om man inte förstår att detta inbördeskrig – mot godsägarna, bourgeoisien och försonarna – kan ge upphov till ett verkligt block bestående av arbetarna och de fattiga, på landsbygden och i städerna. De som hittills har isolerat kommunistpartiet från arbetarna och de fattiga på landsbygden i Kina är desamma som, i jagandet efter Guomindangs blå flagga, äventyrade proletariatets röda flagga.

12. Men från omständigheten att ett tillstånd av inbördeskrig har brutit ut mellan de revolutionära trupperna och Guomindang härrör det faktum *att den revolutionära rörelsen endast kan vinna under kommunistpartiets ledning* och endast i form av sovjeter med arbetar-, soldat- och bondeombud. Detta förutsätter kommunistpartiets beredskap att åta sig ledarskapet för en rörelse av detta slag. Och det kräver i sin tur ett komplett program för perioden av maktkamp och makterövring, och efter den nya regimens upprättande.

13. Men från omständigheten att ett tillstånd av inbördeskrig har brutit ut mellan de revolutionära trupperna och Guomindang härrör det faktum *att den revolutionära rörelsen endast kan vinna under kommunistpartiets ledning* och endast i form av sovjeter med arbetar-, soldat- och bondeombud. Det förutsätter att kommunistpartiet är redo att åta sig ledarskapet för en rörelse av detta slag. Och det kräver i sin tur ett komplett program för perioden av maktkamp och makterövring, och efter den nya regimens upprättande.

13. Den tidigare politiken var förödande för kommunistpartiets skolning. Den kanske allvarligaste konsekvensen från den föregående periodens felaktiga linje var inte i första hand de materiella förlusterna och uppoffringarna, utan förlusten av historiska förhållanden som var oöverträffade vad gäller att utbilda den revolutionära kadern, härda den proletära förtruppen, och inom den förstärka en känsla av oberoende och förtroende för sin styrka och sitt ledarskap. Nu, på tröskeln till en ny revolutionsfas, är kommunistpartiet oerhört mycket svagare än det borde och skulle kunna vara. Men man måste acceptera fakta som de är, som resultatet av en hel kombination faktorer, inklusive ledarskapets kriminellt felaktiga linje. Nu kan endast kommunistpartiet ta ledningen för den revolutionära rörelsen. Nu kan Guomindangs blå flagga inte erövrats med hjälp av nya block, utan genom inbördeskrig – genom att slita den som en trofé ur händerna på den besegrade fienden. Därför måste vi sätta stopp för skamliga, reaktionära sagor: Vi måste öppet tillkännage kommunistpartiets brytning med Guomindang, öppet utpeka Guomindang som ett instrument för den borgerliga reaktionen, och utesluta den som en skamfläck från Kominterns led. Att misslyckas med detta innebär att döma den nya rörelsen till vacklan, förvirring och nederlag.

14. Detta betyder inte nödvändigtvis att kommunistpartiet kommer att vara den enda revolutionära politiska organisationen under nästa period. På grundval av bondeförbund och Röda spjutet, och i direkt kamp mot Guomindangs myndigheter och militära styrkor, kan en politisk organisation bildas jämte kommunistpartiet, men mer eller mindre oberoende av det, som förlitar sig på stöd från en del av landsbygdens fattiga. Det är fruktlöst att försöka gissa hur detta kommer att ske – åtminstone härifrån, där karaktären på rörelsens organisation och kader inte är tillräckligt synlig. Men en sak är säker: kommunistpartiet måste klart inse att revolutionen endast kan segra genom partiet och endast under dess ledarskap, och att bondeorganisationerna endast kan kämpa framgångsrikt sida vid sida med det, endast under dess paroller, och endast under dess direkta politiska och organisatoriska inflytande. Men detta är endast möjligt genom att kommunistpartiet självt klart och tydligt formulerar revolutionens alla politiska och ekonomiska uppgifter.

15. För att motivera ett samarbete med bourgeoisien i revolutionen (dvs. den mensjevikiska politiken) har Stalin och Bucharin fört fram två faktorer i tur och ordning. Först, *den utländska imperialismen*, som förmodas sammanföra klasserna i Kina. Det blev dock snart uppenbart att bourgeoisien, i allians med den utländska imperialismen, krossade arbetarna och bönderna. Sedan förde de fram den andra faktorn, *den kinesiska feodalismen*, som de säger driver den ”vänstervridna falangen” inom samma bourgeoisie och den verkligt revolutionära bundsförvanten, den lojala Wang Jingwei, till att kämpa tillsammans med arbetarna och bönderna mot feodalismen. Men det visade sig att bourgeoisien inte presenterade en enda politisk grupp som skulle samtycka till att delta i den revolutionära kampen mot Bucharins feodalism. Och det är ingen tillfällighet. I Kina finns inga adelsherrare som står i opposition till bourgeoisien. Godsägaren är i allmänhet en borgare från staden. Den lilla jordägaren – kulaken, den lantliga adeln – är nära förbunden med ockrare och städernas borgare.

Såvida man inte leker med ord, finns det ingen feodalism i Kina. I den kinesiska byn existerar ett förhållande mellan den livegne och ägaren som inte kröns av feodala, utan av borgerliga egendomsformer och en borgerlig sociopolitisk ordning. Denna typ av förhållande mellan livegen och ägare, är ett resultat av lantlig överbefolkning som orsakats av den övergripande eftersläpningen i kapitalistisk utveckling, och finns – givetvis i betydligt ”mildare” former – i flera länder på Balkan, som varken har upplevt feodalism eller adelsegendom sedan deras frigörelse från det turkiska oket. I Kina har fattigdomen och tråldomen förstås antagit omänskliga former som knappt existerade ens under feodalismens tidsålder. Men försöket att skapa feodalism i Kina, och än mer att den skulle existera, grundar sig inte på fakta utan på den nakna önskan att motivera samarbetet med bourgeoisien. Omständigheterna har tagit ut

sin hämnd. I Kina har det inte gått att hitta någon bourgeoisie eller del av bourgeoisien som skulle gå med på att föra en revolutionär kamp mot feodalismen, dvs. mot sig själv. Det är därför Guomindang lade benen på ryggen när de revolutionära trupperna anlände till Shantou, med den blå flaggan under sin arm och medlemskortet från Komintern i sin ficka.

16. *Kampen för en jordbruksrevolution* är en kamp mot bourgeoisien, vilket betyder mot Guomindang. Inte en enda borgerlig sektion har stött eller stödjer denna kamp. På grund av deras numerära styrkakommer huvudfienden på landsbygden att vara kulakerna, de små jordägarna. I Kina skulle en vägran att expropriera de små utsugarna, kulakerna, vara det samma som att förkasta jordbruksrevolutionen. Jordbruksrevolutionen i Kina är en anti-borgerlig revolution – inte enligt Bucharin, men enligt verkligheten. Av den anledningen – och bara på grund av detta – misslyckades Martynovs och Bucharins planer. Men detta betyder också att proletariatet kommer att slutföra jordbruksrevolutionen, med stöd från den kinesiska landsbygdens fattiga massor, dvs. 80, 90, eller fler procent av bönderna – i en direkt och oförsonlig kamp mot bourgeoisien, jordsägarna och kulakerna, och mot deras politiska gren, Guomindang.

17. Sättet på vilket frågan om den revolutionära makten ställs avgörs på samma sätt.

Erfarenheten med Chiang Kai-shek gav uttryck för den misslyckade idén om ett block med hela den ”borgerliga nationen” i en kamp mot imperialismen och feodalismen.

Erfarenheten med Wang Jingwei gav uttryck för misslyckandet med blocket för ”den revolutionära demokratin” i Kerenskijs och Tseretelis anda.

Just nu är proletariatets uppgift att vinna över städernas och landsbygdens fattiga lägre klasser till ”den revolutionära demokratin” och leda dem framåt för att erövra makten, jorden, det nationella oberoendet och bättre levnadsvillkor för de arbetande massorna. Med andra ord är den aktuella uppgiften *proletariatets diktatur*.

18. Om kravet på proletariatets och böndernas demokratiska diktatur hade lagts fram vid, låt säga, Norra expeditionens början, i förbindelse med kravet på sovjeter och arbetarnas och böndernas beväpning, så skulle det ha spelat en enorm roll för den kinesiska revolutionens utveckling, och skulle helt och hållet ha säkrat en annan kurs för den. Det skulle ha isolerat bourgeoisien och därmed försonarna, och det skulle ha lett till att frågan om proletariatets diktatur hade förts fram under omständigheter som var oändligt mycket mer gynnsamma än tidigare. Men vi kan inte vända historiens gång. Bourgeoisien retirerade från revolutionen på eget initiativ – under omständigheter som den själv valde och som var mest fördelaktig för den. Exakt samma sak gäller för försonarna. Eftersom vi var rädda för att isolera dem vid den rätta tidpunkten, lyckades de isolera oss. Så går det alltid till – och inte bara i Shanghai, utan också i Edinburgh, vilket framgick av fackföreningarnas senaste kongress.

Men hursomhelst är bourgeoisien reträtt från revolutionen – storbourgeoisien och den mellersta och övre småbourgeoisien i städerna och på landsbygden, liksom intelligentsian – ett fullbordat faktum. Under dessa förhållanden kommer kravet på proletariatets och böndernas demokratiska diktatur – förutsatt att ett nytt revolutionärt uppsving äger rum – visa sig vara vag och formlös. Och alla vaga och formlösa paroller i en revolution blir riskabla för det revolutionära partiet och för de förtryckta massorna.

Det råder praktiskt taget inget tvivel om att Stalin i morgon kommer att träda fram under parollen om proletariatets och böndernas demokratiska diktatur efter att ha gett den en försonande karaktär. Det skulle vara felaktigt att tro att Stalin och Bucharin har insett sina misstag. Händelseförloppet i Kina tvingar dem åt vänster, men de stålsätter sig och drar åt höger. Också i framtiden kommer de att sträva efter att trubba av arbetsuppgifterna och dölja proletariatets ”isolering” genom ett block med de sista två hedervärda figurerna i Guomin-

dang, Sun Yat-sens hustru och hans skyddsling. Block av denna typ, organiserade uppifrån, är redan föga mer än ett spel för gallerierna, men kommer att kräva mycket verkliga uppoffringar från det proletära partiet, i betydelsen att överge avgörande paroller och kampmetoder. Madame Sun Yat-sen kan hantera den kinesiska revolutionen till lägre kostnad än Chiang Kai-shek och Wang Jingwei.

19. Om den revolutionära rörelsen växer, kommer den fortsatta framgången för He Longs och Ye Tings trupper oundvikligen att tvinga en del av de vänstervridna försonarna i riktning mot ett "block" med de revolutionära krafterna i syfte att bjuda in rörelsen och neutralisera den. Försonarna kommer att kunna röra sig mot detta mål under parollen om proletariatets och böndernas demokratiska diktatur för att återigen, ännu mer säkert och på en högre nivå, underordna proletariatet under sig själv, begränsa rörelsens omfattning och förbereda en ny katastrof, den tredje i raden.

Den leninistiska parollen för proletariatets och böndernas demokratiska diktatur tillämpades inte vid rätt tidpunkt, och kan inte mekaniskt föras över till den tredje fasen som uppstår på grundval av ett nytt styrkeförhållande. Efter erfarenheten med Guomindang i allmänhet och med Guomindangs vänsterfalang i synnerhet, måste vi klart inse att *en historiskt överspelad paroll skulle bli ett vapen för de krafter som motarbetar revolutionen*. Och för oss är det inte längre en fråga om proletariatets och böndernas demokratiska diktatur, utan om proletariatets diktatur med stöd från de outtömliga fattiga massorna i städerna och på landsbygden – en diktatur vars mål är att lösa de mest brådskande och viktigaste problemen i landet och för dess arbetande massor, och som under denna process oundvikligen tar på sig uppgiften att göra socialistiska inbrytningar på egendomsförhållandena.

20. Kommunistpartiets uppgift är först och *främst att skapa en revolutionär armé*. En röd armé av reguljära soldater måste byggas upp på grundval av arbetarnas och böndernas rörelse som faktiskt håller på att framträda. Principen att använda legosoldater måste ersättas med principen om systematisk klassrekrytering. Organen för denna rekrytering bör vara fackföreningar och bondeförbund under sovjeternas och kommunistpartiets ledning. Det är nödvändigt att skickligt och ihärdigt inkludera partisanavdelningar med bönder (Röda spjutet, etc.) i de ordinarie leden. Frågan om befälssammansättningen måste lösas korrekt på grundval av alla erfarenheter från de ryska och kinesiska revolutionerna. Utsugare och kontrarevolutionära element bör skoningslöst drivas ut ur armén.

21. Uppgiften att skaffa mat till arméerna och städerna ställer *frågan om livsmedelspolitiken*. Att lösa detta problem under förhållanden av inbördeskrig och blockader är otänkbart utan järnhårda disciplinåtgärder beträffande livsmedel, utan att beslagta livsmedel från de stora jordägarna, kulakerna, spekulanterna, och utan ransonering i en eller annan form.

22. Ett kinesiskt inbördeskrig är i nuläget otänkbart utan att *beslagta kulakernas egendomar*.

23. Samma uppgifter som oppositionen har formulerat mer än en gång, särskilt vid Kominterns exekutivkommittés plenarmöte i maj, förblir den viktigaste delen av sovjeternas och de revolutionära arméernas praktiska program.

Jorden måste omedelbart konfiskeras från jordägarna – stora och små – alltefter som arméerna tränger fram och de lokala upproren når framgång. Den reaktionära byråkratin måste omedelbart utrotas. Förrädare, kontrarevolutionärer och Chiang Kai-sheks och Wang Jingweis agenter måste tas itu med på direkten.

24. *Frågan om industrin och transportsektorn* kommer att uppstå omedelbart för den revolutionära regeringen. I ett av sina otaliga anföranden om Kina klagade Bucharin jämrade på bourgeoisins sabotage, som exporterar kapital och inte lämnar kvar några cirkulationsmedel och därmed skapar stora svårigheter som oppositionen inte vill befatta sig med.

Bucharin har inte föreslagit någon utväg för att övervinna dessa svårigheter. En allmän hänvisning till svårigheterna som en ursäkt för den egna slappheten är ett vanligt opportunistknep.

Det är uppenbart att bourgeoisien under inbördeskrigets förhållanden inte kan hindras från att sabotera ekonomin, framför allt industrin och transportsektorn, med förmaningar, utan med diktaturens åtgärder genom det organiserade proletariats kontroll över industrin i de fall där det är rimligt, och med arbetarnas övertagande av företagen i de fall där det annars skulle vara omöjligt att garantera kontinuitet i produktionen. Detsamma gäller järnvägs- och båttransporten. Kortfattat borde den övergripande planen vara att överföra de viktigaste företagen, dvs. de industri- och transportresurser som är mogna för det, i händerna på sovjetstaten. De nödvändiga åtgärderna och de förberedande organisatoriska åtgärderna som ska vidtas måste utarbetas utifrån situationen som helhet, beroende på revolutionens övergripande utveckling, fiendens motståndstyrka, etc.

Självklart gäller allt detta först och främst utländska koncessioner.

25. Det kommer att finnas borgarbrackor som gapar om vår utopism, ultravänsterism, etc. De kommer att gnälla om Kinas efterblivenhet, proletariats lilla numerära storlek, etc.

På detta svarar vi för det första att vi inte heller i Kina har för avsikt att bygga *socialism i ett land*. Den kinesiska revolutionen är inte ett oberoende, isolerat fenomen som måste hitta lösningarna på alla revolutionens problem inom Kinas gränser. Den kinesiska revolutionen är en länk i den kedja där de övriga länkarna återfinns bland följande: Sovjetunionen, de kommande imperialistiska krigen, nära förestående proletära uppror, etc. – med andra ord, den kedja av krig och revolutioner som utgör dagens imperialistiska epok. Det är just imperialismens epok som har lett till en skärpning av klassförhållandena i Kina och gjort lösningen på revolutionens viktigaste uppgifter omöjlig, inte bara under bourgeoisiens ledning, utan också genom småbourgeoisiens och proletariats demokratiska diktatur; och därmed har satt uppgiften att upprätta proletariats diktatur med stöd från landsbygdens och städernas fattiga på dagordningen. Proletariats diktatur innebär att göra socialistiska inbrytningar i egendomsförhållandena och en övergång till statligt kontrollerad produktion, dvs., att växla över till spåret fram mot den socialistiska revolutionen.

26. Men är det kinesiska proletariats krafter tillräckliga för att få stöd från de hundratals miljoner fattiga kineserna, ta makten, bygga upp en armé och statsapparat, motstå blockader och sabotage, skydda landets viktigaste ekonomiska verksamheter, osv? I huvudsak är denna fråga liktydig med en annan fråga: Har den kinesiska revolutionen verkligen en chans att utvecklas vidare och segra, i och med att det inte finns några andra vägar och metoder än de som angavs ovan? Naturligtvis kommer ingen med säkerhet att säga att det kinesiska proletariatet kommer att lyckas med maktövertagandet inom en snar framtid. Bara den faktiska kampen kommer att kunna avgöra om det är sant eller inte. Endast ett korrekt ledarskap kan ge en seger. Den revolutionära ”gränsen”, som man säger, dvs den storhet som begränsar alla andra, är i nuläget inte det kinesiska proletariatet, utan det kinesiska kommunistpartiet, som i allra högsta grad har försvagats av en felaktig teori, felaktig linje och ett felaktigt ledarskap. Genom sitt antal, sin produktiva roll och hur det är utspritt över landet som helhet, utgör det kinesiska proletariatet en oerhörd kraft och kan bli den ledande och styrande makten i landet förutsatt att det sker en snabb tillväxt och härdning av det kinesiska kommunistpartiet. Kan det kompensera för förlorad och bortslösad tid? Det kan det. Om det sker ett revolutionärt uppsving kan partiet snabbt resa sig till i nivå med händelserna. Men för att detta ska ske, måste det ha ett tydligt perspektiv framför sig – inte halvdana åtgärder, ovilja eller tillgjordhet inför madame Sun Yat-sen. *Uppgiften för proletariats diktatur i ett land av fattigbönder* bör presenteras klart och tydligt, och i dess fulla omfattning.

Utan detta skulle stödet till He Longs och Yeh Ting trupper vara ren äventyrlighet, vars enda resultat skulle bli ett nytt förkrossande nederlag för rörelsen, en ny fruktansvärd blodspillan och en ny förstärkning av reaktionens krafter.

I sin nya fas kommer den kinesiska revolutionen att vinna som en proletariatets diktatur, eller så kommer den inte att vinna alls.

Översättning: *Jesper Sydhagen*

Till innehållsförteckningen för artikelsamlingen [Trotskij om Kina](#)